

15. neděle v mezidobí B

*Jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté.
Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí.
(Žl 85,9)*

První čtení

Amos 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: "Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám." Amos odpověděl Amasjáhovi: "Nejsem prorok ani prorocký učedník, jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: 'Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!'"

Druhé čtení

Efesanům 1,3-10

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkrvnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. (To proto,) aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném (Synu). V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi.

Evangelium

Marek 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani

aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: "Když přijdete někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim." Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

K zamyšlení

Autoři textů dnešní neděle v nás vyvolávají smíšené pocity: v tomto letním čase, kdy především toužíme vytrhnout se každodennosti a hledáme odpočinek těla i duše a obnovujeme vnitřní rovnováhu, jsme na jedné straně konfrontováni nepohodlným proroctvím a na druhé straně se zřetelným směřováním apoštolského poslání. Poslání není ničím idylicko-romantickým nebo spektakulárním, ale "radikální" poslání Boží (to znamená sahající až ke svým kořenům, projevující se ve všech dimenzích našeho života), ke kterému jsme každodenně nanovo povoláváni, nezávisle na tom, zda právě pracujeme, jsme na dovolené, jsme nemocní nebo slavíme nějaký svátek.

Z Ježíšových slov rozpoznáváme důležitý sled kroků:

– Nejprve **povolává** Ježíš své učedníky: před tím, než se naplno oddáme našemu poslání, měli bychom si uvědomit, že to byl Bůh, který nás jako první povolal. Pokud nechceme upadnout do syndromu pomoci, náboženské aktivity, neurózy profilování se, měli bychom se pozastavit a snažit se rozpoznat hlavní myšlenku Božích dějin v našem životě a tím rozpoznat cestu, kterou nás vede.

– Ježíš k **sobě** volá dvanáct učedníků, aby byli jeho přítomností posíleni a byli připraveni na své povolání. Nejprve, než se vydáme na cestu, bychom se měli pomodlit o "Boží přítomnost" a poprosit o sílu.

– Nakonec Ježíš učedníky **posílá** učit ve dvojicích: pokud se necháme vést předcházejícími kroky, vykryštalizuje se naše osobní poslání a to každý den znovu a znovu. Pokud se budeme každý den zamýšlet nad Boží prozřetelností v našem životě a nad silou, která je nám udělována jeho blízkostí, budeme stále znovu a znovu rozpoznávat naše povolání. Setkávání a vztahy k lidem, kteří jsou povolání podobným způsobem, nám dodá odvalu zůstat našemu povolání věrnými a vzájemně se při tom podporovat.

– V našem poslání jsme obdrželi moc vyhánět **nečisté duchy**. Nečistota začíná tam, kde je Bůh vyloučený. Bůh je tím vánkem života, který vane skrze věci, lidi a události. Kde se tomuto vánku brání, tam začíná nemoc, odloučenost od Boha a smrt. Proto Bůh posílá učedníky, posílá nás, abychom přispěli k vykoupení lidstva a aby všechno stvoření bylo osvobozeno pro život. I když se to zdá být nebezpečné a nepohodlné, nesmí mlčet ten, kdo je povolán od Boha. Jako Boží vyslanci máme úlohu odpovídat proti neduhům Božím Duchem.

– Zakázal apoštolům **vzít si cokoli** na svou cestu: jediné, co si máme vzít na cestu jako Boží proroci je Boží Duch. Bůh sám je náš pokrm, naše zavazadlo, naše hůl. Kdo chce lidem zvěstovat, musí umět s lidmi také žít. Cestovat bez zavazadel znamená přizpůsobit se tomu, s čím se setkáme. Proto je dobré, abychom se na sebe během cesty kriticky podívali, zda jsme s sebou nevzali zase příliš velkou zátěž.

– "Kde vás přijmou, zůstaňte ... kdyby vás nepřijali, odejděte..." Naše služba ve světě potřebuje na jednu stranu prvotní rozhodnutí, na druhou stranu mnoho kreativity v schopnosti přizpůsobit se daným podmínkám. **A dvanáct se vydalo na cestu...**

15. neděle v mezidobí B

*Jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté.
Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí.
(Žl 85,9)*

První čtení

Amos 7,12-15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: "Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám." Amos odpověděl Amasjáhovi: "Nejsem prorok ani prorocký učedník, jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: 'Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!'"

Druhé čtení

Efesanům 1,3-14

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. (To proto,) aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném (Synu). V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. (Tak máme sloužit k tomu,) aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. (Duch) je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. (Tak se dovrší) naše vykoupení, (protože si nás) Bůh získal jako svůj majetek, (abychom sloužili) ke chvále jeho božské velebnosti.

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: "Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim." Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

K zamyšlení

Autoři textů dnešní neděle v nás vyvolávají smíšené pocity: v tomto letním čase, kdy především toužíme vytrhnout se každodennosti a hledáme odpočinek těla i duše a obnovujeme vnitřní rovnováhu, jsme na jedné straně konfrontováni nepohodlným proroctvím a na druhé straně se zřetelným směřováním apoštolského poslání. Poslání není ničím idylicko-romantickým nebo spektakulárním, ale "radikální" poslání Boží (to znamená sahající až ke svým kořenům, projevující se ve všech dimenzích našeho života), ke kterému jsme každodenně nanovo povoláváni, nezávisle na tom, zda právě pracujeme, jsme na dovolené, jsme nemocní nebo slavíme nějaký svátek.

Z Ježíšových slov rozpoznáváme důležitý sled kroků:

– Nejprve **povolává** Ježíš své učedníky: před tím, než se naplno oddáme našemu poslání, měli bychom si uvědomit, že to byl Bůh, který nás jako první povolal. Pokud nechceme upadnout do syndromu pomoci, náboženské aktivity, neurózy profilování se, měli bychom se pozastavit a snažit se rozpoznat hlavní myšlenku Božích dějin v našem životě a tím rozpoznat cestu, kterou nás vede.

– Ježíš k **sobě** volá dvanáct učedníků, aby byli jeho přítomností posíleni a byli připraveni na své povolání. Nejprve, než se vydáme na cestu, bychom se měli pomodlit o "Boží přítomnost" a poprosit o sílu.

– Nakonec Ježíš učedníky **posílá** učit ve dvojicích: pokud se necháme vést předcházejícími kroky, vykrytalizuje se naše osobní poslání a to každý den znovu a znovu. Pokud se budeme každý den zamýšlet nad Boží prozřetelností v našem životě a nad silou, která je nám udělována jeho blízkostí, budeme stále znovu a znovu rozpoznávat naše povolání. Setkávání a vztahy k lidem, kteří jsou povolání podobným způsobem, nám dodá odvahu zůstat našemu povolání věrnými a vzájemně se při tom podporovat.

– V našem poslání jsme obdrželi moc vyhánět **nečisté duchy**. Nečistota začíná tam, kde je Bůh vyloučený. Bůh je tím vánkem života, který vane skrze věci, lidi a události. Kde se tomuto vánku brání, tam začíná nemoc, odloučenost od Boha a smrt. Proto Bůh posílá učedníky, posílá nás, abychom přispěli k vykoupení lidstva a aby všechno stvoření bylo osvobozeno pro život. I když se to zdá být nebezpečné a nepohodlné, nesmí mlčet ten, kdo je povolán od Boha. Jako Boží vyslanci máme úlohu odpovídat proti neduhům Božím Duchem.

– Zakázal apoštolům **vzít si cokoliv** na svou cestu: jediné, co si máme vzít na cestu jako Boží proroci je Boží Duch. Bůh sám je náš pokrm, naše zavazadlo, naše hůl. Kdo chce lidem zvěstovat, musí umět s lidmi také žít. Cestovat bez zavazadel znamená přizpůsobit se tomu, s čím se setkáme. Proto je dobré, abychom se na sebe během cesty kriticky podívali, zda jsme s sebou nevzali zase příliš velkou zátěž.

– "Kde vás přijmou, zůstaňte ... kdyby vás nepřijali, odejděte..." Naše služba ve světě potřebuje na jednu stranu prvotní rozhodnutí, na druhou stranu mnoho kreativity v schopnosti přizpůsobit se daným podmínkám. **A dvanáct se vydalo na cestu...**